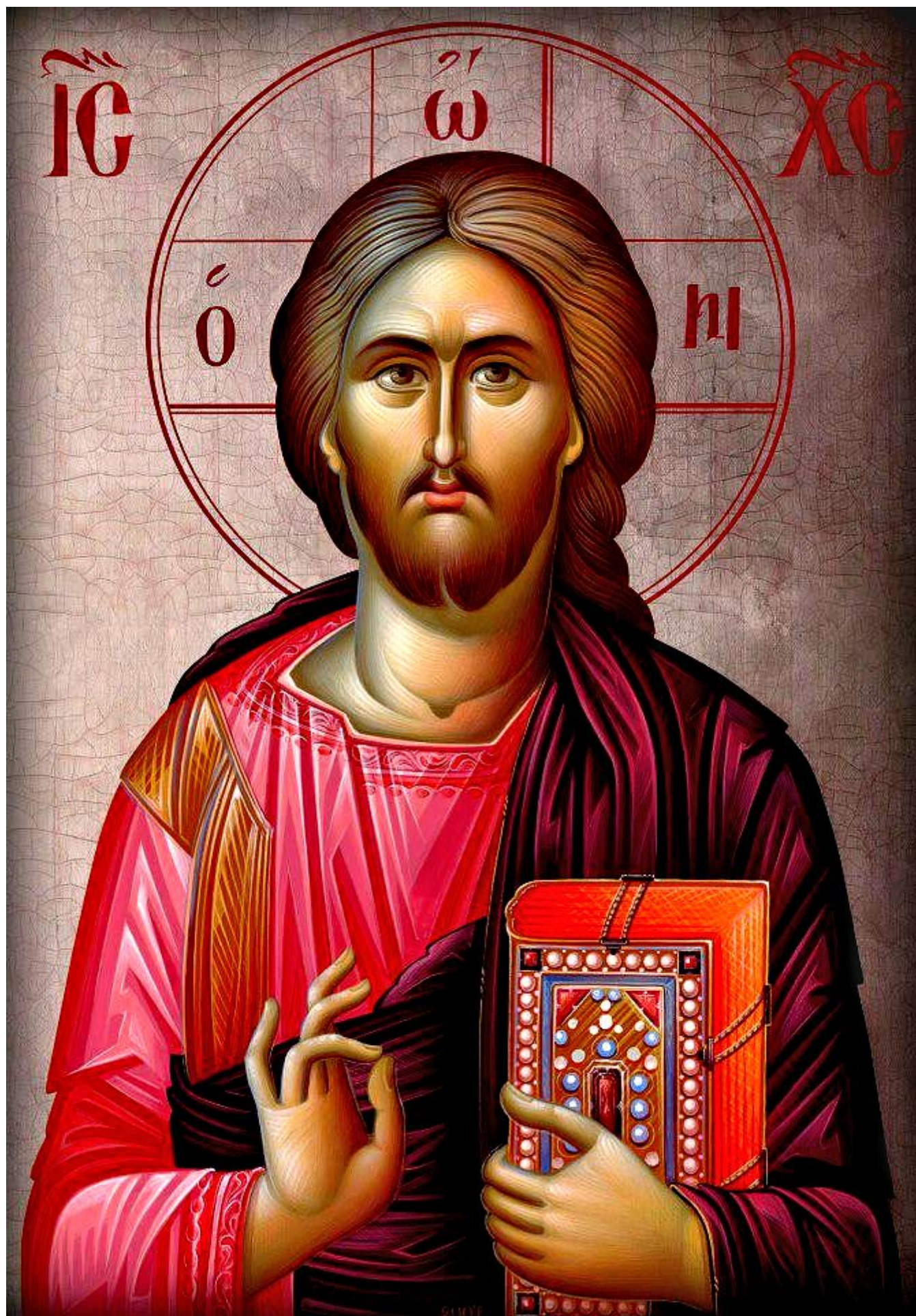
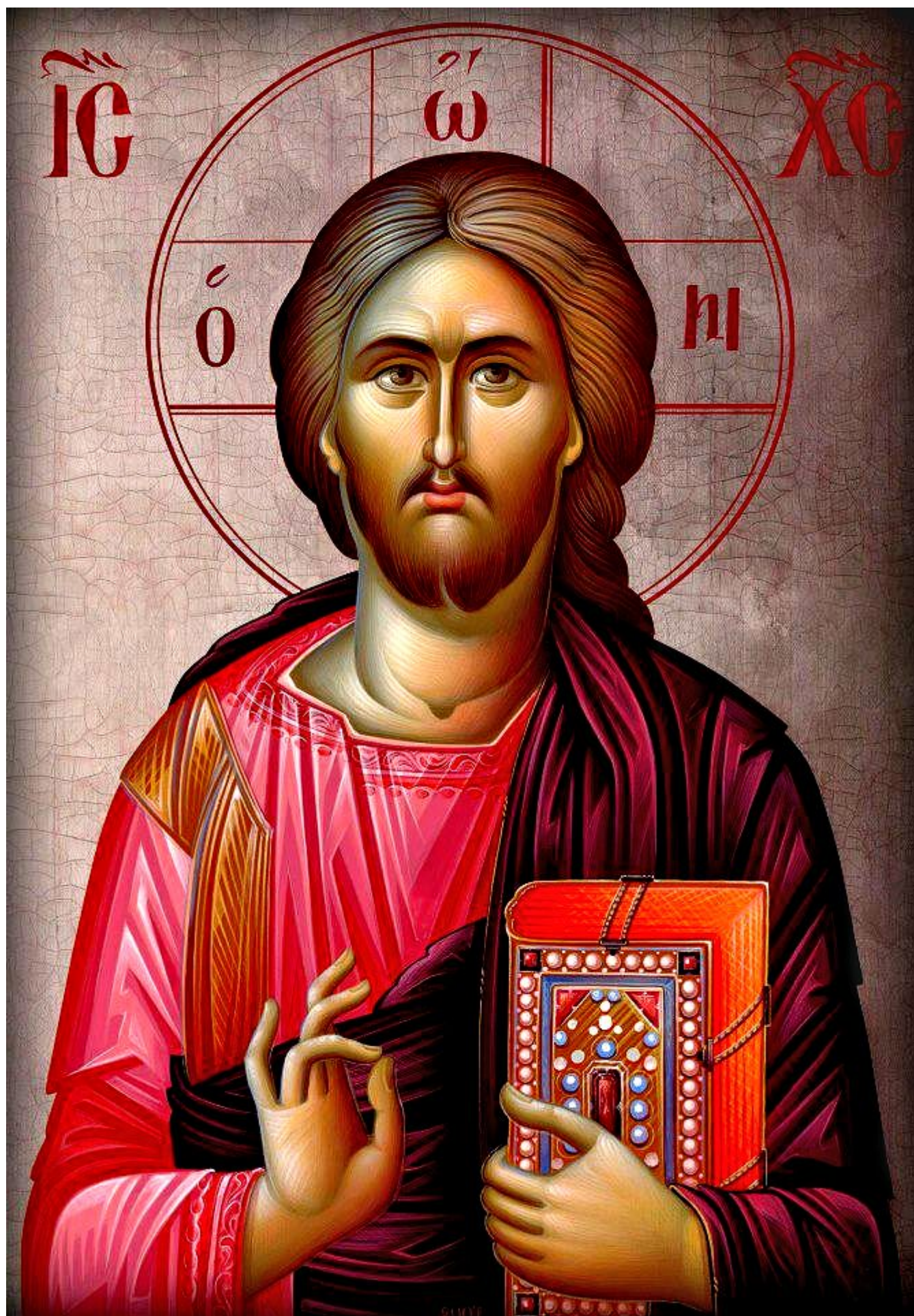

4 Ιανουαρίου 2015

Θα έλθεις στη γιορτή μου;

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όπως θα ξέρεις, φτάσαμε ξανά στην ημερομηνία των γενεθλίων μου. Κάθε χρόνο γίνεται γιορτή προς τιμήν μου, έτσι κι εφέτος.

Αυτές τις μέρες ο κόσμος κάνει πολλά ψώνια, γίνονται διαφημίσεις στο ράδιο, την τηλεόραση, το Διαδίκτυο και παντού κανείς δεν μιλά για κάτι άλλο εκτός από το τι λείπει μέχρι να έρθει εκείνη η μέρα...

Είναι ευχάριστο να ξέρω ότι τουλάχιστον μία μέρα τον χρόνο κάποιοι με σκέφτονται!

Όπως θα γνωρίζεις πριν από πολλά χρόνια ξεκίνησαν να γιορτάζουν τα γενέθλιά μου. Στην αρχή φαίνονταν να καταλαβαίνουν και με ευχαριστούσαν γι' αυτό που έκανα για εκείνους. Όμως σήμερα κανείς δεν γνωρίζει πια τι ακριβώς γιορτάζουν. Οι άνθρωποι συναντώνται και περνούν πολύ καλά, όμως κανείς δεν ξέρει περί τίνος πρόκειται....

Θυμάμαι πέρυσι, την ημέρα των γενεθλίων που έκαναν μια μεγάλη γιορτή προς τιμή μου. Στο τραπέζι υπήρχαν τα πάντα, όλα ήταν διακοσμημένα όμορφα και υπήρχαν πολλά δώρα, αλλά...

Ξέρεις κάτι;...

Ούτε που με κάλεσαν! Ενώ ήμουν ο επίτιμος καλεσμένος κανείς δεν θυμήθηκε να με καλέσει. Και η γιορτή, τάχα, γινόταν για μένα...

Και όταν έφτασε η μεγάλη μέρα... με άφησαν απ' έξω, μου έκλεισαν την πόρτα...

Παρ' όλο που εγώ ήθελα τόσο πολύ να βρεθώ στο τραπέζι μαζί τους...

Η αλήθεια είναι ότι δεν εξεπλάγην, γιατί τα τελευταία χρόνια όλοι μου κλείνουν την πόρτα. Μιας και δεν με κάλεσαν λοιπόν, σκέφτηκα να παραβρεθώ χωρίς να κάνω θόρυβο κι έτσι μπήκα και στάθηκα σε μια γωνίτσα.

Διασκέδαζαν όλοι, κάποιοι έλεγαν ιστορίες, γελούσαν, πέρναγαν πολύ καλά, μέχρι που έφτασε ένας....

Γέρος χοντρός, ντυμένος στα κόκκινα με άσπρα γένια... Και φώναζε... χο, χο, χο!, λες και είχε πει λίγο παραπάνω... κάθισε βαριά βαριά σε μια πολυθρόνα και... Όλοι έτρεξαν καταπάνω του λέγοντας... Άγιε Βασίλη! ...λες και η γιορτή ήταν γι' αυτόν... Και ούτε που ήταν ο Άγιος Βασίλειος!

Ήρθαν τα μεσάνυχτα και όλοι άρχισαν να αγκαλιάζονται, άπλωσα κι εγώ τα χέρια μου ελπίζοντας πως κάποιος θα με αγκαλιάσει... Και ξέρεις; Κανείς δεν με αγκάλιασε!

Ξαφνικά άρχισαν όλοι να ανταλλάσσουν δώρα, ένας ένας τα άνοιγαν μέχρι που τελείωσαν όλα...

Πλησίασα να δω μήπως παρ' ελπίδα υπήρχε κάποιο δώρο για μένα, αλλά μάταια, δεν υπήρχε τίποτα...

Πώς θα αισθανόσουν αν την ημέρα των γενεθλίων σου αντάλλασσαν δώρα όλοι μεταξύ τους κι εσένα δεν σου δώριζαν τίποτα;

Τότε κατάλαβα ότι εγώ περίσσευα σ' εκείνη τη γιορτή, βγήκα χωρίς να κάνω θόρυβο, έκλεισα την πόρτα κι αποσύρθηκα...

Κάθε χρόνος που περνάει είναι χειρότερα, ο κόσμος θυμάται μόνο το δείπνο, τα δώρα και τις γιορτές. Κανείς δεν θυμάται εμένα...

Θα ήθελα αυτά τα Χριστούγεννα να μου επιτρέψεις να έρθω στη ζωή σου, να αναγνωρίσεις ότι πριν από δύο χιλιάδες χρόνια ήρθα σε αυτόν τον κόσμο για να δώσω τη ζωή μου για σένα, για να φέρω τη σωτηρία στους ανθρώπους, για να τους φανερώσω την αλήθεια, να τους κάνω πραγματικά ευτυχισμένους.

Το μόνο που θέλω σήμερα είναι να το πιστέψεις αυτό με όλη σου την καρδιά ...

Θα σου πω κάτι: σκέφτηκα, μιας και πολλοί δεν με προσκαλούν στη γιορτή που κάνουν, θα κάνω τη δική μου γιορτή και θα είναι σπουδαία, όπως κανένας δεν την έχει φανταστεί, μια γιορτή πολύ μεγάλη. Ακόμη κάνω τις τελευταίες προετοιμασίες, στέλνω πολλές προσκλήσεις και σήμερα υπάρχει μία ειδικά για εσένα.

Θέλω μόνο να μου πεις αν θέλεις να βοηθήσεις, θα σου κρατήσω μια θέση και θα γράψω το όνομά σου, στη μεγάλη λίστα μου με τους καλεσμένους ... Ετοιμάσου γιατί όταν όλα θα είναι έτοιμα, μια μέρα που δεν θα το περιμένει κανείς, θα κάνω μια μεγάλη γιορτή...

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr